

ПРЕС КЛИПИНГ

18. фебруар 2019.

НАСЛОВИ

Пензије сигурне, али уз велику реформу (стр.2)

БОРБА ЗА ДОБРЕ МАЈСТОРЕ Радник који доведе заваривача добија 250 евра (стр.3)

Синдикат предшколаца: Шта ће Влада предузети у заштити малишана од грипа? (стр.4)

Ђилас: ММФ је саучесник Вучића у уништавању Србије (стр.5)

Пензије сигурне, али уз велику реформу

Аутор: Ј. Ж. Скендерија

За само пет година број пензионера порашће за 300.000 и достићи ће два милиона, што ће додатно оптеретити публични фонд. Основни модел, да запослени финансирају чекове, сигурно ће остати

ЧАК и када би се сви радно активни грађани Србије запослили, наша држава не би дошла до односа између радника и пензионера који омогућава одрживост пензијског система, од 1:3, јер ми толико радно способног становништва - немамо. Процене су да ће за само пет година листа пензионера садржати уместо 1,7 око два милиона имена, што ће довести до проблема финансијске одрживости постојећег пензијског система.

Др Милојко Арсић, професор Економског факултета у Београду, ипак, сматра да ће пензијски систем заснован на међугенерациској солидарности сигурно остати најважнији извор доходака већине људи у старости у Србији и у току наредних неколико деценија.

- Овај систем сада за пензионере обезбеђује више од четири милијарде евра, што је близу 11 одсто БДП, а то у догледно време ниједан други систем не би могао - каже наш саговорник. - Међутим, потребно је да што више запослених, што је веома тешко, улаже у приватне пензијске фондове, животну осигурање и друге облике штедње за старост, како би након пензионисања осим државне пензије имали и друге изворе прихода.

С друге стране, што се тиче раста примања за најстарије, она су на почетку ове године повећана у просеку за седам одсто, што приближно одговара планираном расту просечних зарада и БДП у овој години, док знатно превазилазе очекивану инфлацију. Свако додатно повећање утицало би да пензије расту брже од просечних зарада и БДП, што је неодрживо, сматра професор Арсић. Осим тога, истиче професор, врло је могуће да ће ови параметри бити и мањи него што је планирано, јер је привреда Србије, слично као и остале у Европи, у последњем кварталу претходне године знатно успорила раст.

- У таквој ситуацији, када је могућа рецесија, било би неодговорно и неодрживо да се додатно повећавају пензије - каже наш саговорник. - Мислим да би наредно повећање требало да буде тек почетком 2020. године, у складу са новим правилом индексација пензија.

ФОРМУЛА У МИНИСТАРСТВУ за рад сматрају да би се направила формула за усклађивање пензија мора да се зна коликом количином новца се располаже. Циљ је да просечна пензија у Србији буде виша него сада и да буде на нивоу минималне потрошачке корпе, односно 36.000 динара, колико је у овом тренутку.

За професора Арсића одлука о моделу усклађивања пензија биће донета у политичком процесу, вероватно уз претходни договор са ММФ.

- У једној години би један модел дао нешто већи раст пензија, у другој други, али би у дужем периоду они генерисали сличан раст - истиче он.

Наш саговорник сматра да два осигураника који су током радног века уплатили једнак износ доприноса, треба да добију једнаку очекивану суму пензија. Модели, у основи, значе да ако се очекује да осигураник 10 одсто дуже користи пензију, његова пензија треба да буде за толико процената мања - што већина људи сматра правичним.

Слично је мишљења и Катарина Станић, из Центра за либерално-демократске студије. Она наглашава да је за стриктно поштовање Закона о пензијско-инвалидском осигурању.

- Онај ко оде раније у пензију, дуже је прима од некога ко радно место напушта касније, на основу старосне границе - каже Станић. - Правично је да у укупном износу "животна" пензија свих пензионера који су радили и доприносили исто, буде иста. Можда би висина казних поена могла да се коригује наниже, али они свакако прате логику пензијског осигурања и постоје и у другим пензијским системима.

ПРЕМА ЦЕНАМА И ЗАРАДАМА

МИСЛИМ да би најпогодније решење било да се пензије индексирају према просечном расту цена и зарада, при чему би се једнако вредновали, објашњава проф. Арсић.

- Уз инфлацију од три одсто и раст плата од шест процената, пензије би расле по стопи од 4,5 одсто - каже професор. - Предност овог начина је у томе што су подаци о зарадама и инфлацији јаснији, доступни су са малим кашњењем и нису подложни честим ревизијама. За одрживост оваквог модела кључно је да зараде не расту брже од продуктивности, што би могло да се догоди ако би држава претерано повећавала плате запослених у јавном сектору.

БОРБА ЗА ДОБРЕ МАЈСТОРЕ Радник који доведе заваривача добија 250 евра

Аутор: Љ. Малешевић

Многе европске државе муку муче да нађу завариваче, али и друге искусне мајсторе металске струке.

Неки од инвеститора, као они који планирају проширење инвестиција и отварање нових погона у Словенији, последњих недеља својим запосленима дају 250 евра ако им препоруче или доведу новог радника металске струке.

Пред крај прошле године данима се у медијима анализирао вест о томе да бродоградилште у Кладову даје вариоцима плату и до 1.000 евра, али да заинтересованих нема. Послодавци у Србији се, иначе, жале да им на огласе конкурише „мали број стручних кандидата”, уз констатацију да за поједина занимања нема довољно обучених радника. Најчешће је реч управо о радницима металске струке, пре свега браварима и заваривачима. При том послодавцима не смета и да радник буде нискоквалификован, али да зна конкретан посао.

Пи-ар сајта „Инфостуд” Милош Турински истакао је да, упркос томе што у Србији постоји низак проценат високообразованих, ипак највише недостају радници нискоквалификованих занимања, додајући да ту постоји велики дефицит кадрова и стални конкурси на које се нико не јавља. По његовом мишљењу, први разлог недостатка дефицитарних занатлија је у томе што већина нискоквалификованих радника сматра да су понуђени послови ниже плаћени од њихових очекивања, а то је условљено тиме што су радници свесни и упућени у то колико су ти послови плаћени у иностранству. Наводи да људи нису спремни на промене и преквалификације те да фирме неретко нуде преквалификацију, али и да има оних који кажу да им је „испод части” да се баве тим занимањем. Због тога је, истакао је Турински, дошло време да се изједначи потражња за нискоквалификованом радном снагом и ИТ индустријом код нас, будући да нам констатно недостаје око 20.000 програмера.

Недостају обућари, кувари, ауто-лимари...

Србији, а и другим европским државама, осим варилаца и бравара, недостају и обућари, возачи, кувари, ауто механичари, ауто лимари... Процена је да су то и занимања која ће наредних година бити „хит“, као и да ће се проблем решавати увозом радне снаге. Једини начини да ти занати поново постану примамљиви за млађе генерације су, како њихово популарисање и додатно рекламирање, тако и зараде знатно веће од оних које се данас за њихов рад у Србији дају. Само у јануару ове године, по подацима из Статистичко билтена Националне службе за запошљавање Србије, на евиденцији незапослених из делатности машинства и обраде метала било је 68.379 лица. Од тог броја квалификованих за обрађивање метала било је 30.728, монтера и инсталатера у машинству 2.232, машинских конструктора и пројектаната 9.916, машинских технолога 1.558 и механичара и машиниста чак 23.945. Од НСЗ-а послодавци су тражили само 331 радника машинске струке, а током јануара посао је добило њих 8.793, што значи да су се сами јављали на расписане огласе послодаваца.

НСЗ настоји да оне који годинама чекају на посао, а имају ниже квалификације, преквалификује и доквалификује управо за занате који су тренутно најтраженији, како у Србији, тако и у иностранству. Веома мали број незапослених спреман је да прихвати преквалификацију и доквалификацију, па чак и када је она у деланости за коју су се иначе школовали. Само школовање и стицање дипломе није им донело искуство, без којег послодавац не жели да их прими на радно место, а често не жели ни да улаже у њих да би они научили конкретан посао.

Danas.rs

Синдикат предшколаца: Шта ће Влада предузети у заштити малишана од грипа?

Пише: Данас Онлине

Нова председница Самосталног синдиката предшколског васпитања и образовања Србије Босиљка Јовановић упутила је допис премијерки Ани Брнабић, министру здравља Златибору Лончару и ресорном министру Младену Шарчевићу поводом одлуке да зимски распуст школске деце буде продужен питајући, шта ће Влада Србије предузети у заштити малишана у предшколским установама.

У допису се подсећа да је на седници Владе 14. фебруара, по препоруци Министарства здравља, одлучено је да се због грипа распуст продужи још недељу дана, а по процени епидемиолога да се у наредном периоду може очекивати даљи пораст броја оболелих на подручју целе земље. Очекује се да повратак деце у школе може утицати на повећање броја оболелих, додају у саопштењу.

„Запослени у предшколским установама се са правом питају које мере ће бити предузете, поред редовних превентивно здравствених процедура, од стране надлежних да се и ова популација додатно заштити“, упитао је Самостални синдикат предшколског васпитања и образовања Србије премијерку и министре Шарчевића и Лончара.

Ћилас: ММФ је саучесник Вучића у уништавању Србије

Пише: Драган Ћилас, један од лидера Савеза за Србију

Писао сам пре четири месеца шефу делегације Међународног монетарног фонда у Србији када је похвалио продају ПКБ-а и РТБ БОР и економска „достигнућа“ српских власти.

Одговор од г. Руфа нисам добио, али сам добио нападе од власти и подсмешљиве реченице како мислим да знам више од ММФ-а. Не мислим да знам више. Напротив.

Само за разлику од г. Руфа, Србија је моја земља и ја желим да људи у њој заиста живе боље. Уз формално поштовање препорука ММФ-а Србија је постала земља у којој влада сиромаштво и у којој живе људи на граници очаја. Мене занима како мере владе утичу на живот грађана, а не на дефицит буџета, јавни дуг и сличне категорије које немају директне везе са животним стандардом људи.

И зато никада нећу подржати одлуку владе и ММФ-а да проблем дефицита решавају незаконитим смањењем пензија, смањењем плата лекара, професора, учитеља, медицинских сестара и многих других уместо смањењем субвенција и реформом јавних предузећа. Као што ћу јавно критиковати сваког, презивао се он Руф или Вучић, који каже да је одлично што је продат ПКБ и то за десет пута мању цену од реалне.

Исто важи и за онога ко хвали овакву продају РТБ Бора или говори како је решен проблем Азотаре тако што је иста престала да ради и отишла у стечај.

Прошла су четири месеца, г. Руф је опет посетио Србију. И опет похвалио владу за економске успехе. Јавно питам и њега и све који нам долазе из Европе и хвале власт за економске успехе, на које успехе мисле?

На „успех“ што су подигли дуг са 15 на 25 милијарди па онда смањили плате и пензије и тако „решили“ проблем српских финансија?

На „успех“ што у време највећег привредног раста Европе у последње две деценије Србија бележи најнижи раст у региону, па је данас животни стандард грађана Бугарске 35 одсто већи од нашег, Румуније и Хрватске 70, а Пољске чак 100 одсто?

Да ли мисле на „успех“ што и даље јавна предузећа воде најнеспособнији? Од Железнице и њеног бившег директора Симоновића, који је наручио напад на новинара локалног портала, преко Бабића, директора Коридора који је у возилу извођача радова дивљао на наплатној рампи проузрокујући смрт једне особе, па све до Грчића, који је и Колубару и ЕПС завио у црно?

Да ли је успех то што је власт променила начин обрачуна броја запослених пре неколико година и тако фиктивно „запослила“ десетине хиљада људи? Или што су исто урадили са обрачуном просечне плате пре годину дана?

Да ли је успех то што је јавни дуг опет прешао 60% бруто домаћег производа па су велики економски стручњаци смислили да је до сада БДП погрешно рачунат и подигли га вештачки за скоро 2,5 милијарди евра. Тако су успели да дуг „падне“ на 54 одсто БДП-а који је у овој години пројектован на апсолутно нереалне 43 милијарде евра.

О свему томе, као и о милион других чињеница, г. Руф и ММФ ћуте. Као што ћуте на лаж Сенише Малог како се само у једном дану током 2018. године дуг Србије смањило за милијарду евра. А реалност је најжалост потпуно другачија јер се по званичним подацима министарства финансија дуг Србије у периоду 1. 1. 2018 – 1. 1. 2019. смањило за само 200 милиона, односно симболичних 0,9 одсто.

Имајући у виду све о чему су ћутали претходне четири године, све катастрофалне одлуке Александра Вучића и владе које су хвалили, као и чињеницу да су и после упозорења наставили да раде и говоре исто, сви представници ММФ у Србији на челу са г. Руфом су се квалификовали за статус саучесника у пројекту економског уништавања Србије. Не сведока или немог посматрача, јер они то нису, него за активног учесника у процесу лагања и осиромашења грађана Србије, распродаје националних ресурса и мотивисању људи да напусте своју домовину.

Али пустимо ми Руфа и њему сличне европске Руфове који зарад своје каријере или неких припадности и уживања која им режим Александра Вучића обезбеђује, говоре хвалоспеве. Престанемо да мислимо да ће било којој великој сили животни стандард грађана Србије бити важнији од сопственог. Александар Вучић свакоме од њих даје нешто што отима од Србије или њених грађана. Зато га радо виђају и „воле“. Од Кине је узео неколико милијарди долара кредита, које зове инвестицијама, плус им је дао РТБ Бор без пара. Арапима је дао Карађорђево, ПКБ, ЈАТ и велики део Београда, америчком Бехтелу градњу ауто-пута без тендера чија је цена са 500 порасла на 800 милиона! Турцима је дао милионе евра субвенција за фабрике текстила у којима раднице примају минималац. Од Русије смо узели кредите за железницу плус поклон половне МИГ-ове који нас коштају 200 милиона долара. Француске фирме су потписале најскандалознији уговор у последњих 20 година (београдска спалионица отпада), а време ће показати ко је и колико био добар на пројекту давању београдског аеродрома Вансију. И колико је на том пројекту Србија изгубила.

Гледајући шта раде ММФ и Влада Србије закључујемо да грађани Србије више ништа не знају да изграде или ураде?! По њима испада да смо заборавили да правимо путеве, пруге, мостове, електране, фабрике, руднике. Заборавили да сејемо кукуруз и муземо краве. Све то данас плаћамо или поклањамо да други раде. Много младих и способних је отишло из земље, али има Србија и даље много стручних и вредних људи, спремних да граде ову земљу на здравим основама.

Дакле, заборавимо на озбиљнију помоћ споља и почнимо да гледамо шта је то што можемо сами. Уложимо у пољопривреду, енергетику, образовање. Државни капитализам или економски патриотизам мора да буде основни модел развоја Србије. Не очекујмо помоћ ни од кога и не уништавајмо сами себе. Кроз закон о национализацији вратимо све што је у бесцење дато, унапређен модел ПКБ-а раширимо по целој Србији, уложимо у енергетику – искористимо потенцијале које имамо. Доведимо праве менаџере за праве плате и бонусе. И уложимо у образовање. Оно не сме бити третирано као трошак већ као развој. Подигнимо плате професора, лекара, судија, медицинских сестара и свих који су неопходни овој земљи тако што више нећемо покривати губитке ЕПС-а, Србијагаса, ЕР Србије и сличних него ће нам они доносити паре. Тако што ћемо одустати од градње националног стадиона, бацања пара у ругло звано Београд на води и рушења моста који стоји 80 година, јер се неке не допада поглед на исти. Тако што ћемо забранити продају државних ресурса – земље, воде и рудног богатства. Тако што нећемо дати никакву субвенцију ниједној компанији у којој је минимална плата мања од 350 евра.

Престанемо више да реагујемо на Вучића, на његове лажи и лажи његових пропагандиста, да их коментаришемо и бранимо се. Статистика лажно приказује да држави иде боље – грађани знају да живе све лошије и не желе више немо да посматрају како им нестаје будућност кроз пљачку и распродају Србије. Може их Вучић ограђивати колико год хоће да не побегну, они више не долазе. Неће да слушају, подигли су главу. Зато су протести све масовнији и распрострањенији, и неће стати док се овај накарадни режим не промени.